

STETKA ÉVA VERSEI

PARK

*Csak azt a tavat
Adjátok vissza nékem
Szökőkutak
Surrognak esti fényben
A vízmedencék
Fölött egy felhő röppen
Párhuzamos körökben
A fehér víz buzog*

*Akantuszok
Hajolnak a vizekbe
Márványszobor
Alakja csillan este
A holdsugár
A vízre száll
S kitarja bársony szárnyait
Egy fehér esti lepke*

*Micsoda táj
És milyen kék vidékek
Hány éve már
Hogy messze vitt az élet
Most itt vagyok
És hallgatók
Szökőkutak
Akantuszok
A tó lapján
Párhuzamos körökben
A fehér víz
A medencékbe csöppen
A szobrokat
A kék tavat
A bukszusok
Lágy szirmait
A holdfény festi le
A felhő arra röppen
Párhuzamos körökben
Feloldja a hab holdsugár vize*

VÁRLAK

*Hideg szél
Szél szél
Látni akarlak
Rebbenő esőcseppek
Akár a könny a harmat
Fáradt vagyok és furcsa újra élni
Minek nekem e sorsot fölcserélni
Szeretnék megmaradni rabnak*

*Magamnak rabnak
Aki már mindent elveszített
Te vagy egyedül a remény
Félek ha jössz ha nem is jössz felém
Látni akarlak
Mint aki mindent elveszített*

*Én
Nem is tudom e hűvös reggelen
Micsoda fájdalom
És milyen szerelem
Hiv még tehozzád
Hideg szél
Szél szél
Takarja el az orcád
S kezembe rejtezik az arcom
Miben higgyek hogy meg ne haljon
Hogy el ne fogyjon bennem a remény
Mint a halott keltem a betegágyból
Mi maradt ebből az idegen világból
Micsoda seb
Szívemen jaj micsoda kelevény?*

PERC

*Kegyetlenül kerek világ
A hó tömény virága
Nehéz virág a fákra hull
A szégyenkező fákra
S a délután sugár-derűje
Az ágak között ottmarad
A tisztaság hús keserűje
Ovális szárnyú délután*

*(Kezed virágát ujjaimban érzem,
Ótágú szirmát lágyan simítom.
Vigyázz reá: e pillanat törekeny,
Lehull a szárról mind az öt szírom.)*

HIRTELEN

Három napja lemetszett rózsza
Friss még és harmatos
Ha elenyésszik illata a térben
Térdedre ül a madár s torka csaknem beleszakad úgy énekel

Ez a halál
E frissesség s ez elenyésző illat
Kézfejedén a harmata maradt csak
Könnytelenül várod a tiszta reggelt

Külépsz az ajtón minden mozog a város
Csapkodó szárnyakon himbálódzik előtted
S a szürke árnyékok lépted elé vetítik
A lemetszett rózsza színét

ELSZÁNTAK

Mentek az országúton egy távoli falu felé
Lábukat lemarta a por
Tarisznyájuk kiürült azért csak énekeltek
Szalagosan lobogtak a felhők
Sodrottszirmú sárga kikericssek hajladoztak a fűszálak között
Kanyarodott az út

Ők csak mentek födetlen fejjel a szélben
Födetlen fejjel július lángjaiban
Botjukra tűzték a tarisznyát csillaggömb ült a botjuk végén
Mezítláb mentek a homokban folyamok homokján csillogott a kvarc

Elhagyták a várost
Ahol házakat emeltek az emberek házakat ahol élni aludni lehet
Gránátvirágos játszótereket az autók néma suhanását egy havas decemberi napon
Nem ültek a vonatra még a szekér is elhagyta őket
Kiadóltak társaik ki hazament ki megházasodott
Ki meg csak ott maradt sebes lábbal az út porában
Eszelősen nézve a fogyatkozó menetelőket

S ők léptek előre mikor már nem is vitte őket a lábuk
Még énekeltek pedig már nem jött ki hang a torkukon
Még léptek előre egy távoli falu felé
Pedig az út is kicsúszott talpuk alól s a hideg ég
Szívükre lehajolt úgy folytatta éneküket